

Tardes d'estiu

Per Àngels Ventayol Bosch

Algunes vegades, quan tinc ganes d'estirar les cames tot sortint a fer un tomb pel poble i els seus voltants, m'adreço a la zona de La Muntanyeta, que, com el seu nom indica, es tracta d'un turó elevat a tocar del poble. És llavors quan recordo que algunes tardes d'estiu de la meva infantesa, juntament amb els cosins materns d'edat aproximada, que passaven unes setmanes a casa dels avis, i el meu germà petit, a més de la mare i la tieta, és clar, hi anàvem a berenar. Aquest fet constituïa una experiència estiuenca que esperàvem any rere any.

La Muntanyeta que jo recordo semblava més llunyana que no pas el que avui en dia és, ja que molts dels carrers que hi trobem aleshores no existien. Era un paisatge molt més boscós, menys trinxat i menys urbanitzat. La via principal d'accés per on passàvem potser no estava ni asfaltada i les voreres actuals tampoc hi eren.

Llavors, sota aquells pins pinyoners, els entrepanes preparats a casa lliscaven coll avall amb delit i compensaven l'esforç de la petita excursió que suposava anar des de casa dels avis fins aquell indret.

La pau i la tranquil·litat del bosc acollien les nostres rialles i els crits que devíem fer jugant a empaitar-nos i a fet i amagar.

Quan la tarda ja era avançada, però encara ens quedaven energies, tornàvem cap al poble passant per la zona de la Plana. Allà, el carrer principal que desembocava al lateral de la Riera tenia arbres a cada banda, de manera que

les copes arribaven a tocar-se, i, com a resultat, era un carrer més fosc. Potser per aquest motiu, o per la nostra imaginació infantil, el vam batejar com el carrer de les bruixes. Una denominació simpàtica que delatava la nostra innocència i que ara, quan hi penso, em fa escapar un somriure.

Altres tardes les passàvem a la zona d'esbarjo infantil que hi havia al recinte del pavelló municipal, que aleshores era ben nou. Qui hauria pensat que, al cap d'uns anys, potser massa cansat de concerts i balls de gala, s'esfondraria de manera imprevisible!

Al parc del pavelló ens gronxàvem i baixàvem feliços pels tobogans mentre les nostres mares feien la tertúlia. Era un lloc de trobada d'infants, del poble i d'estiuejants, ja que aleshores Matadepera encara era un lloc d'estiueig. Alguns infants ja ens coneixíem d'anys anteriors i ens retrobàvem de nou, mentre que amb altres, en canvi, no arribàvem a fer amistat.

Estirant el fil de la memòria, encara puc afegir una altra activitat estiuenca que els infants actuals ja no poden realitzar: anar a veure una pel·lícula al Cinema Recreo, annex a l'Hotel Espanya, que ja no és un hotel. El film de la *Pippi Calcesllargues*, aquella nena entremaliada que va arribar des de Suècia, i *L'illa del tresor*, la clàssica novel·la escrita per Robert Louis Stevenson, van formar part de la nostra història cinematogràfica de les tardes d'estiu. Unes tardes que quedaran per sempre en el nostre mosaic de records, en la necessària memòria històrica d'un temps i un poble d'estiu que ja no és el mateix.

**Diputació
Barcelona**

*Xarxa de Biblioteques
Municipals*